

Kinderdorp en Hoeilaart

De werking van Kinderdorp startte in Hoeilaart in 1959 vanuit de toenmalige organisatie 'jongenstehuizen Ivo Cornelis'. Naast het bestaande huis op de Tenrappenstraat werden in 1960 twee nieuwe paviljoenen opgericht. In 1964 werd er in Hoeilaart een eigen vzw Kinderdorp opgericht, en in 1966 werd er een derde huis aangekocht in de J.B. Michielsstraat. Kinderen werden in een familiale sfeer in kleine leefgroepen opgevangen. De werking was sterk gericht op integratie in het dorpsweefsel van Hoeilaart.

Om de noodzakelijke professionalisering, het gezinsgericht en emancipatorisch werken te kunnen waarmaken, sloot Kinderdorp in 1996 aan bij vzw Sporen, een organisatie die reeds enkele voorzieningen groepeerde. Vandaag zijn de drie afdelingen van Kinderdorp – Klimop, de Pijl en Studio 3 - onderdeel van de tien afdelingen van Sporen.

Meer over de geschiedenis van Kinderdorp in Hoeilaart op www.sporen.be/kinderdorp

Kinderdorp, zoveel meer dan een plek waar kinderen tot rust komen.

Meér dan 50 jaar is Kinderdorp een begrip in Hoeilaart: ontstaan als gezinsvervangend tehuis en vandaag uitgegroeid tot een gezinsbegeleidende setting waar kinderen tot rust kunnen komen en samen met hun ouders nieuwe opvoedingskansen ontdekken. Kinderdorp maakt deel uit van Sporen vzw en organiseert haar werking in Hoeilaart in drie leefgroepen: Klimop, de Pijl en Studio 3. Naar aanleiding van de Week van de Opvoeding hadden we een gesprek met de teamcoördinatoren van deze drie leefgroepen: Steve, Ellen en Ineke. Zij vertellen met hartstocht over hun werk en over de kinderen die hen toevertrouwd zijn. (N.v.d.r. Omwille van de privacy zijn de namen van de kinderen fictief.)

In Kinderdorp verblijven heel wat kinderen en jongeren. Kunnen jullie vertellen waarom kinderen er terecht komen?
Ellen: Mensen hebben vaak een verkeerd beeld van onze kinderen. Ze denken dat kinderen bij ons terecht komen omdat er met hen iets mis is. Vaak ligt het echter aan de situatie of aan ouders die bepaalde moeilijkheden ervaren of met bepaald gedrag moeilijk om kunnen. Maar het is niet zo dat al onze kinderen gedragsstoornissen hebben.

Steve: We zien dat er bij kinderen die vandaag in Kinderdorp geplaatst worden, al vaak andere, minder ingrijpende vormen van hulpverlening ingeschakeld zijn zoals bijvoorbeeld thuisbegeleiding. Bij deze vorm van begeleiding komt er een begeleider aan huis en gaat deze samen met de ouders na wat er fout loopt, wat hun zorgen zijn en hoe ze er iets aan kunnen doen.

Wat is er dan aan de hand in de gezinnen die in de bijzondere jeugdbijstand terecht komen?
Steve: het is vaak een combinatie van factoren waardoor mensen

niet meer de kracht hebben om zelf uit die moeilijkheden te geraken: echtscheiding al dan niet gecombineerd met financiële problemen of verwaarlozing. Als ouders hun kind verwaarlozen of aan hun lot overlaten betekent dit vaak dat ze vanuit hun eigen verleden onvoldoende geleerd hebben wat het betekent om ouder te zijn, om ouderlijke vaardigheden te ontwikkelen, om fijn met hun kinderen om te gaan.

Ellen: Kinderen die het thuis moeilijk hebben, hebben het op school vaak ook moeilijk. Ze kunnen zich moeilijk op school concentreren. Ze hebben andere zorgen dan goede cijfers halen. Soms hebben ze hun huiswerk niet gemaakt door de spanningen thuis en wanneer leerkrachten hen dan aanspreken over de taken die ze niet gemaakt hebben komen ze onder druk te staan.

Ineke: Bij de adolescenten die bij ons in Studio 3 terechtkomen zie je vaak gedragsproblemen als moeilijk naar school gaan, spijbelen tot thuis weglopen. Toch is de basis van de problemen gelijkwaardig aan wat Steve en Ellen vertellen. Bij de aanmelding zal dit gedrag meestal de eerste bezorgdheid zijn van de jeugdrechtter of van de consultant. Maar als je bij de jongere en alle betrokkenen doorvraagt, dan hoor je dezelfde verhalen als bij onze jongere kinderen: de moeilijkheden ontstaan meestal in de context van het gezin thuis. Er is met andere woorden een parallel tussen de problemen thuis en het gedrag van de jongere.

Hoe komen deze kinderen dan in de bijzondere jeugdbijstand terecht?

Ellen: Vaak zijn het leerkrachten, CLB-medewerkers of huisartsen die signaleren dat er iets mis loopt.

De hulp die geboden wordt kan vrijwillig zijn of opgelegd. Ze komen vaak eerst terecht in thuisbegeleiding of in een dagcentrum. Meestal biedt deze hulpverlening wel de gepaste oplossingen, maar als dit niet of onvoldoende helpt dan wordt er gezocht naar een meer ingrijpende vorm van hulpverlening en dan kan het een uithuisplaatsing worden. Zo komen kinderen bijvoorbeeld in één van de huizen van Kinderdorp terecht.

Ieder kind in Kinderdorp draagt een verhaal mee in zijn of haar rugzak. Hoe verloopt een begeleiding in Kinderdorp?

Ellen: Het verhaal van Lotte toont heel goed aan hoe we werken. Lotte is een meisje van 8 jaar dat bij haar mama woont. De jeugdrechtter legde haar biologische papa omwille van zijn drugsprobleem contactverbod op. Soms was hij onder invloed als zijn dochter bij hem was. Ondanks het contactverbod bleef hij nog wel contact zoeken met Lotte. De spanning thuis liep dan hoog op omdat mama vond dat ze Lotte onvoldoende kon beschermen. Mama vroeg zelf of Lotte een tijd bij ons kon verblijven zodat ze wat rust zou kunnen vinden en zich wel veilig zou kunnen voelen.

Samen met mama bekeken we hoe ze het voor Lotte thuis veiliger kon maken. Hiervoor werkten we met Lotte met de methodiek van 'een veilig huis': een begeleidster liet Lotte een huis tekenen waarin zij zich veilig voelde. Vervolgens moest Lotte in het huis alle mensen tekenen die met haar in het huis mogen wonen. Lotte tekende haar mama en haar broers en de vriend van haar mama in het huis. In de voortuin tekende ze alle mensen die op bezoek mogen komen: klasgenootjes, grootouders, een collega van mama. Lotte tekende haar papa bij de mensen die niet

in haar 'veilige huis' mocht komen. Dankzij deze manier van werken kon de begeleidster Lotte haar situatie zelf laten aangeven en onderzoeken. Ze kon actiever kijken wat ze zelf in handen had om zich thuis veiliger te voelen. Na een half jaar voelde Lotte zich opnieuw veilig.

Lotte heeft iets meer dan een jaar in de leefgroep verbleven. In die periode hebben wij met mama uitgezocht wat zij kan doen als papa contact zoekt of plots voor de deur staat, wat kan zij dan doen om Lotte zoveel mogelijk te beschermen. Samen met de begeleidster heeft mama dan een plan opgemaakt: wie kan ik bellen, waar kan ik heen, wat kan ik zeggen... Intussen is Lotte rustig geworden en voelt ze zich voldoende veilig als haar papa telefoneert of toch nog voor de deur staat. Elk kind groeit op met angsten. Door de techniek van "het veilige huis" ontdekte Lotte's mama welke angsten normaal zijn bij het opgroeien van een kind en welke voortspruiten uit de gebeurtenissen van haar verleden.

Steve: Een scheiding kan heel wat problemen veroorzaken als ouders – zelfs jaren na de scheiding - onderling veel ruzie blijven maken. Zo scheidde Paul van Rita en verbleven de kinderen – tussen 6 en 10 jaar - bij Paul. Ze werden ook veel opgevangen bij de oma. Paul werkte hard om het hoofd financieel boven het water te houden en was daardoor laat thuis. Hij liet aan de consultant van de sociale dienst van de Jeugdrechtsbank weten dat hij het moeilijk kreeg met het gedrag van de kinderen. Hij kon dit zelf niet blijven dragen en vroeg hulp. Een half jaar geleden kwamen de kinderen bij ons terecht. Eerst hebben we met Paul op een rijtje gezet wat het voor hem thuis allemaal moeilijk maakte, hoe hij

de situatie zou wensen en hoe zijn wensen bereikt konden worden. Ook met de oma hebben we onderzocht hoe zij zich kan blijven inzetten voor haar kleinkinderen zonder dat het voor haar teveel wordt.

Daarna hebben we ervoor gezorgd dat Rita opnieuw een relatie kon opbouwen met haar kinderen: sinds de echtscheiding hadden de kinderen alleen maar verhalen gehoord hoe slecht hun mama wel niet was. Omwille van Rita's geweldadige partner kon het bezoek voor de jeugdrechter enkel in Kinderdorp. Dat bezoek was op woensdagnamiddag en één avond in de week. Het was niet enkel bezoeken. Rita nam met ondersteuning van de begeleiders dagdagelijkse taken op: haar kinderen helpen bij het maken van hun huiswerk, hun kamers mee op orde zetten, spelen met de kinderen. Zo herstelde na een half jaar tijd veel contact tussen de kinderen en hun mama.

Paul en Rita overleggen nu over alles wat de kinderen aangaat. Ze zijn wel gescheiden, maar voor de kinderen zijn ze nog wel papa en mama. Ze leren samen met een begeleider beslissingen te nemen in het belang van de kinderen. Zo hebben ze afgesproken dat tijdens de sportwedstrijden van hun kinderen er telkens één van hen aanwezig is. Voor de kinderen betekent dit zeer veel. Ook voor hen staat er een mama of een papa aan de kant van het veld.

Momenteel verblijven de kinderen nog in de leefgroep. Mama blijft op bezoek komen in de leefgroep en de kinderen gaan op weekend naar papa. Ondertussen gaat er een begeleidster wekelijks bij papa en bij mama langs om het ganse proces te begeleiden. Op die manier leren de ouders een consensus te bereiken hoe zij

samen voor de kinderen kunnen zorgen. Wij willen graag dat de kinderen terug naar huis kunnen gaan, maar we gaan zelf niet kiezen of mama dan wel papa de beste is. Wat is het beste voor de kinderen? We hopen hen te kunnen helpen bij het vorm geven aan hun formule van co-ouderschap.

Ellen: Het zijn vaak ook schrijnende situaties waarin jongeren belanden: vorig jaar onthaalden we een dertienjarig meisje. Er was een vermoeden van seksueel misbruik door de papa, maar de ouders ontkenden. De beschuldiging kwam van de andere dochters die het verhaal introkken waardoor papa nooit veroordeeld werd.

Samen met het gezin, familie, vrienden en burens – het netwerk - zijn we rond de tafel gaan zitten en hebben we onderzocht hoe zij ervoor kunnen zorgen dat papa niet meer beschuldigd kon worden. Uit die gesprekken groeiden haalbare voorstellen: van sloten op de slaap- en badkamerdeuren tot ervoor zorgen dat het meisje nooit alleen thuis was met papa, zelfs niet met papa en mama, maar steeds met nog iemand erbij. Na drie maanden verblijf in onze leefgroep keerde het meisje terug naar huis. Tijdens de aansluitende zomervakantie logeerde ze bij familie. De familie had dit opgezet omdat ze dit beter vonden dan een langer verblijf in de leefgroep. Vanaf september was ze terug volledig thuis en waarborgde de familie de afspraken. Aanvankelijk kwamen wij zeer vaak bij hen aan huis om dit op te volgen en duurde de begeleiding net geen jaar. Het gezin staat vandaag nog wel onder toezicht van de jeugdrechtsbank, maar er is geen andere vorm van hulpverlening meer actief.

Ineke: Het is vaak met vallen en opstaan dat we kinderen begeleiden: Grace was 13 jaar toen ze in Studio 3 terecht kwam. Mama was een paar jaar eerder getroffen door een ernstige aandoening waardoor ze gedeeltelijk gehandicapt was en nog veel medische zorgen nodig had. Aanvankelijk had het CLB al aan de alarmbel getrokken, maar nadat Grace een paar dagen van huis was weggelopen, was de zaak bij het parket terecht gekomen. Ze werd opgevangen door de ouders van een vriendin van haar. Daar vertelde ze dat ze geregeld geen eten kreeg thuis en veel huishoudelijke taken op zich

In de pers: Kinderdorp kan uitbreiden

De deputatie van de provincie Vlaams-Brabant heeft het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Kinderdorp vzw' van Hoeilaart goedgekeurd. Kinderdorp vzw, een organisatie die actief is in de Bijzondere Jeugdzorg, heeft een gebrek aan ruimte door de stijgende vraag aan zorg.

Het plan maakt nu een renovatie van de bestaande gebouwen aan de Ten Trappenstraat en een nieuwbouw mogelijk. Zo kunnen ze hun activiteiten uitbreiden en concentreren op één locatie'.

Bron: Hoeiland.be

moest nemen. Ook zou ze door haar oudere broers fysiek aangepakt worden als ze niet deed wat haar gevraagd werd. De jeugdrechter heeft haar dan aangemeld bij Studio 3.

Omdat we moeilijk contact kregen met Grace was dit een heel moeilijke begeleiding en samen met een ander meisje in onze leefgroep ging ze in het verzet tegen de begeleiding. Samen liepen ze ook vaak weg uit Kinderdorp voor langere periodes van 5 of 6 dagen en verbleven dan in ongere Brusselse buurten bij oudere jongens met foute verwachtingen. Grace werd tijdelijk verwezen naar een gesloten gemeenschapsinstelling en toen ze terugkwam naar Studio 3 was dat andere meisje hier niet meer. Zonder haar kwam Grace er niet meer toe om nog weg te lopen.

De mama was radeloos: waarom deed Grace haar dit aan? Zij deed toch alles wat ze kon voor haar dochter en ook de oudere broers zorgden goed voor haar. Samen met de mama gingen we op zoek naar de mensen in haar netwerk die haar konden helpen. Dat liep eerst stroef: mama wilde niet dat haar kennissen zouden weten wat er in haar gezin aan de hand was. Er zou een smet komen op de eer van haar dochter: zij had zich niet gedragen naar de regels van hun kerk en hun gemeenschap. Grace zou door de gemeenschap nooit meer goed behandeld worden.

De begeleiding was moeilijk omdat het lavenen was tussen twee culturen: Grace hunkerde naar meer vrijheid vanuit een zeer gesloten thuissituatie en mama die steeds kwaad reageerde als er volgens haar iets fout liep en haar zonen mee inschakelde om Grace in te perken, als die weer eens niet liet weten waar ze was of nog wegbleef in het donker. Toen het gezin verhuisde naar een andere wijk met landgenoten slaagden we erin om toch een aantal van deze kennissen te betrekken. Uiteindelijk keerde het tij helemaal toen papa terugkeerde uit het buitenland en zijn gezin terug

vervoegde. Hij werd onmiddellijk betrokken bij de situatie en maakte zijn rol als vaderfiguur helemaal waar. Hij slaagde erin om heel goede afspraken te maken met zijn dochter en haar op een aangepaste wijze te controleren. En Grace voelde zich stilaan terug gelukkig in haar gezin. Ze leerde met de cultuur van haar gezin om te gaan en zich er niet langer tegen te verzetten.

Ineke: In Studio 3 vangen wij ook vaak 'Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen' op. Dat zijn jongeren die vanuit hun thuisland helemaal alleen in België terecht komen. Hier krijgen ze dan een voogd toegewezen. Toen Midas op zestienjarige leeftijd bij ons terecht kwam, was hij heel moeilijk in de omgang en het was zeer waarschijnlijk dat hij eens meerderjarig uitgezonden zou worden. Samen hebben we gezocht naar wat hem zo onrustig maakte, waar hij schrik van had, welk perspectief hij had. Het in orde brengen van zijn administratieve toestand kostte ons veel moeite: pas na twee jaar – op de vooravond van zijn meerderjarigheid – kreeg hij zijn identiteitspapieren uit zijn vaderland toegestuurd. Pas dan kon hij zijn regularisatieaanvraag indienen. Midas had zich intussen in zijn opleiding gegooid, met zeer goede resultaten tot gevolg. Ook had hij intussen een meisje leren kennen waarvan de ouders bereid waren om mee na te gaan wat zij voor Midas konden betekenen: zij werden zijn pleeggezin toen hij 18 werd. Intussen waren we erin geslaagd om Midas zijn ouders terug te traceren. Tot vandaag onderhoudt hij met hen een fijn telefonisch contact.

Hoe lang verblijven kinderen in een leefgroep?

Ellen: Dat is heel verschillend, maar je kan zeker stellen dat we opnames van vandaag veel sneller afsluiten dan tien jaar geleden. We slagen daarin door de methodieken die we nu gebruiken, maar ook door het veel actiever betrekken van de gezinnen. We laten de verantwoordelijkheid voor

de kinderen veel meer in handen van de ouders.

Steve: Ook structureel in de organisatie van ons werk hebben we aanpassingen gedaan. Ook al zijn de kinderen geplaatst in de leefgroep, toch gaan we veel meer langs bij de ouders thuis waar we vrij intensief met hen aan de slag gaan. Meer dan vroeger zijn we gefocust op wat er thuis nog wel goed loopt en zorgen we ervoor dat dit zeker behouden blijft. Vandaag zoeken naar wegen die tot oplossingen leiden.

Zelfs bij een begeleiding die snel afgesloten kan worden, duurt het verblijf toch nog vaak een jaar. Een verblijf van anderhalf tot twee jaar behoort tot het gemiddelde. Vanaf drie jaren wordt het toch al een lange begeleiding. Deze termijnen zijn beduidend korter geworden de laatste jaren.

Ellen: We kijken op een andere manier dan vroeger naar het gezin: wanneer is het goed genoeg? Het moet niet perfect zijn, want in geen enkel gezin is het perfect. Maar het kind moet veilig zijn en de bereikte situatie moet goed genoeg zijn.

Steve: Het is de samenleving, bij monde van de jeugdrechter, die beslist wat er moet gerealiseerd zijn alvorens een kind terug naar huis kan. Vroeger was de norm gebaseerd op het ideale gezin, vandaag lijnt de jeugdrechter duidelijk af wat er voor de samenleving minimaal in orde moet zijn. Kinderen moeten thuis veilig kunnen zijn. Kinderen verblijven immers altijd best in hun eigen omgeving, bij hun familie. Het is niet omdat er aantal materiële omstandigheden niet in orde zijn, dat we een terugkeer naar huis niet kunnen realiseren. Dit neemt niet weg dat er in een begeleiding nog aan die omstandigheden kan gewerkt worden, maar een uithuisplaatsing is daarvoor niet altijd aangewezen.

Ineke: Mij valt het toch wel op hoe soms externe redenen kunnen zorgen dat de verblijfsduur langer

dan nodig uitvalt. Momenteel begeleiden we een gezin met veel kinderen waar het een huisvestingsprobleem is dat tegenhoudt dat de kinderen naar huis terug kunnen. Mama vindt geen huis dat groot genoeg is om al haar kinderen terug thuis op te vangen. Ze staat overal op wachtlijsten van sociale huisvesting. De oudste kinderen, die in Studio 3 verblijven, hebben zich al neergelegd bij een langer verblijf en aansluitend een overgang naar begeleid zelfstandig wonen. Ze bouwen hun eigen perspectief op deze situatie uit.

Naast verwijzingen vanuit de jeugdrechtsbank komen in Kinderdorp ook gezinnen en kinderen terecht die tot voor kort verwezen werden door het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg, wat nu in het kader van de integrale Jeugdzorg door de toegangspoort gebeurt. Deze verwijzingen lopen in de vrijwilligheid, deels op vraag van de gezinnen zelf. Zijn de problematieken in deze gezinnen anders?

Steve: Het verschil zit eerder in de start van hoe iets opgemerkt wordt. Eerder hadden we het al over hoe scholen of huisartsen

veel zien gebeuren in gezinnen. Een gezin wordt dan aangesproken, er wordt hen verteld dat er mensen zijn die zich zorgen maken. Er wordt hen dan voorgesteld om er samen mee aan de slag te gaan. Als gezinnen zelf ook voelen dat het niet goed loopt en ervoor kiezen om mee aan de slag te gaan dan komen ze terecht in de vrijwillige hulpverlening. Ze kunnen akkoord gaan of kiezen er zelf voor om naar onze vorm van hulpverlening te komen. Maar in sommige situaties blijven mensen de problemen aan een andere partij wijten, bijvoorbeeld bij een echtscheiding, waardoor er geen vrijwillige oplossing kan gevonden worden. Ook zijn er ouders die de problemen zelf helemaal niet zien en het wel normaal blijven vinden wat er aan de hand is. Of hebben ouders zelf een slechte ervaring met vrijwillige hulpverlening en houden ze daarom alles af.

Ellen: Bij de jonge kinderen wordt vandaag sneller ingegrepen door jeugdrechtsbanken, zij komen dan terecht bij de Klimop en de Pijl.

Wat willen jullie graag nog extra vertellen over Kinderdorp?

Steve: Kinderen die in Kinderdorp verblijven zijn kinderen net als alle andere kinderen: ze hebben soms

heel wat meegemaakt, maar als ze ravotten zie je geen verschillen. We merken vanuit ervaring ook dat alle ouders echt het beste voor hun kind wensen, hoe moeilijk de situatie ook is.

Ineke: Ook bij onze adolescenten zien we dat ze het heel moeilijk hebben om in hun vriendenkring te vertellen dat ze in Kinderdorp verblijven. Ze durven daar niet voor uitkomen. Ze hebben schrik om over te komen als de zielige kinderen of de kinderen die van alles uitgespookt hebben.

Ellen: Onze kinderen zijn met net dezelfde dingen bezig als kinderen elders: ze willen ook een hobby of vriendjes of vriendinnen hebben. Ze vertellen ook niet altijd op school dat ze in Kinderdorp verblijven. Ze kunnen dat moeilijk uitleggen. Ze hebben het soms ook moeilijk als andere kinderen op school door hun ouders opgehaald worden en zij niet. Soms is wat ouders denken wat het beste is voor hun kinderen niet hetzelfde als wat wij of de samenleving denken dat het beste is. Of soms zitten ze zodanig vast in een situatie dat ze niet gerealiseerd krijgen wat ze zelf graag wensen.

Kameleon in uw mailbox

Kameleon is een sporadische, digitale nieuwsbrief over Kinderdorp te Hoeilaart. Misschien wil u uit sympathie deze digitale nieuwsbrief in de toekomst in uw mailbox ontvangen. Het verhaal van Kinderdorp kan voor u ook nieuw zijn of misschien zette u voorheen mee uw schouders onder projecten ten voordele van het Kinderdorp. Indien u op de hoogte wil blijven van nieuws over of activiteiten ten voordele van Kinderdorp, mail ons dan op kinderdorp@sporen.be.

Vzw Sporen bouwt aan een nieuwe thema-website waarop visie en praktijk van de manier van werken gedeeld wordt met alle geïnteresseerden: www.opgroeieninveiligheid.be. Wie door het lezen van de verhalen over Kinderdorp geboeid geraakt is, kan zeker verder op deze website terecht.

Week van de opvoeding Maandag 26 mei 2014 Cafetaria Felix Sohiecentrum - Hoeilaart ANDERE TIJDEN – ANDER OUDERSCHAP i.s.m. Kinderdorp en Sporen vzw

Vandaag botsen ouders soms op ernstige moeilijkheden met hun opgroeiende kinderen en komt het al eens tot heftige discussies en conflicten. Meestal lukt het dan wel via praten en afspraken maken... Haim Omer vond inspiratie in de vredesbeweging en kwam zo "geweldloos verzet". Deze visie heeft hij vertaald en toegepast naar ouders en op gezinnen. In zijn visie geeft hij ouders terug die plek waar ze als verantwoordelijken voor hun kinderen moeten staan: zorgzaam en ook stevig en vastberaden, zonder in conflict te gaan, maar wel standvastig voor wat voor hen als ouder en voor het kind en zijn ontwikkeling belangrijk is. Omer benadrukt dat ouders de dag van vandaag maar ouder kunnen zijn in verbondenheid met andere volwassenen, ondersteund en in gedeelde verantwoordelijkheid. Deze (nieuwe) vorm van ouderlijk gezag noemt "Nieuwe autoriteit". De theorie van Omer is geen ingewikkelde theorie. Omer gaat uit van het dagelijks leven, hoe ouders bezig zijn met en zich inzetten voor hun kinderen. Hij geeft ouders steun en advies opdat ze sterker zouden staan in hun ouderlijke taak.

Met de steun van het Sociaal Huis - Hoeilaart, Oudercomité Sint-Clemensschool - Hoeilaart, Oudercomité Sint-Martinusschool - Overijse.